

SALGET AV ÅSANE SKOLE

Det finnes en perfekt tomt for dette drømmehuset. Den ligger akkurat passe avsides og akkurat passe sentralt, skriver innsenderen om tomta til Åsane skole, som nå er besluttet solgt til Oasen. FOTO: JACOB J. BUCHARD

Jeg hadde en drøm

Jeg drømte om et hus. Et hus med mange rom og et yrende liv. Et hus for frivillige organisasjoner, lag og foreninger.

Ildsjeler i alle aldre og med ulike engasjement skulle møtes i gangene, inspirere hverandre og dra veksler på hverandre. Sentralt i huset skulle det være en stor kafé. Her kunne folk som trengte arbeids- og/eller språktrening være i praksis. Maten skulle være så billig at alle som ønsket å skravle med noen over en kaffekopp, ei brødskeiv eller en tallerken med lapskaus kunne gjøre nettopp det. Kafeen skulle være en møteplass for folk i alle aldre og fra alle samfunnslag. Med jevne eller ujevne mellomrom kunne det arrangeres filosofikafé, språkkafé, temakvelder og matlagingskurs.

Og én gang i året: «Del bord med minst én du ikke kjenner og spis deg mett for 50 kr»-dagen.

Jeg drømte om en «vinnvinn sentral» vegg i vegg med kaféen. Her kunne man sette igjen og/eller få ting og tang. Noe én kunne bli glad for å bli kvitt, kunne en annen ha glede av å få. På samme vis kunne man melde inn «ressurser og savn», noe man gjerne kunne hjelpe noen med, eller ønske seg fra andre. Slik kunne for eksempel en godt voksen med litt for mye fritid ende opp som leksehjelper for et barn med litt for lite trygg voksenkontakt. En ungdom som ønsket seg hund, men ikke kunne få det på grunn av allergi i familien, kunne bli hundelufter for en eier med litt for lange arbeidsdager.

Jeg drømte om en kjeller som skulle inneholde det aller viktigste, det nærmiljøet mitt trenger mer enn noe annet: Egnede lokaler for en ungdomsklubb. Øvingslokaler for band, dans og teater, gamingrom og andre rom som måtte til for å trekke til seg ungdom både med og

uten kjellerstue hjemme. Det skulle yre av liv i kjelleren alle dager i uka. Ingen skulle foretrekke å henge ved kjøpesenteret eller bensinstasjonen. Ingen unge skulle sitte ufrivillig hjemme alene. Jeg drømte om ei storstue i huset. En scene og sal med plass til et par hundre mennesker. En scene for konserter, danseforestillinger og teateroppsetninger. En sal for gaming-eventer, årsmøter og et stadig voksende engasjement for et levende og inkluderende nærmiljø.

Det finnes en perfekt tomt for

●● **Jeg hadde en drøm jeg ville dele. Men innbyggerdialogen uteble.**

dette drømmehuset. Den ligger akkurat passe avsides og akkurat passe sentralt. Da det ble bestemt at den lille nærskolen som står på tomta i dag skulle legges ned, tenkte jeg at om det var aldri så trist, så kunne faktisk tomta komme til bedre nytte på denne måten. Bare vent til det inviteres til innbyggerdialog om den videre bruken av den tomta, tenkte jeg. Da skal jeg fortelle om drømmehuset mitt. Jeg skal få dem til å se at et slikt hus er framtidsretta.

Det er relasjonell velferd i praksis. Det vil strutte av sosial bærekraft, og derfor vil det være en smart investering i framtida til kommunens største bydel.

Jeg hadde en drøm jeg ville dele. Men innbyggerdialogen uteble. Nå er det bestemt at tomta skal selges. For 11 millioner kroner. Fordi kommunen trenger penger til investeringer. Jeg skulle så inderlig ønske at det var snakk om investeringer som vil bidra til sterke, inkluderende lokalmiljø og best mulig oppvekstvilkår for dagens unge. Men jeg synes jeg hører dem: «In your dreams».

GUNNHILD RUUD LINDVIG